

Arrest

nr. 266 262 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Shali. In 1996 trouwde u met I.E. (...). U heeft tezamen vier kinderen, twee dochters (X °1996 en X°1997) en twee zoons (X °2002 en X °2004). U diende in het Sovjet leger in de Afghaanse oorlog in jaren '80. Daarna werkte u als agent in Shali, tot de Tsjetsjense burgeroorlog. Tijdens de oorlog woonde u een tijdje in Dagestan, daarna keerde u terug naar Shali. U ging officieus aan het werk als autoverkoper.

In 2010 werd u de voorzitter van het district Shali van "de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog". In 2013 organiseerde u een bijeenkomst om een proces verbaal op te stellen met uw eisen voor meer rechten en hulp voor uw organisatie. U wilde deze brief naar Moskou sturen. Echter

kwam diezelfde nacht nog de politie bij u thuis langs en werd u geslagen en bedreigd. De volgende dag vertrok u. U reisde illegaal naar België, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 24 juli 2013. U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen. Echter kreeg u tijdens uw verblijf in België bericht van uw zus dat de Tsjetsjeense autoriteiten uw broer hadden ontvoerd en hem dreigden te vermoorden indien u niet zou terugkeren naar Tsjetsjenië. U besloot vrijwillig terug te keren naar uw land van herkomst in maart 2014. Bij uw thuiskomst werd u meteen gearresteerd. Twee weken lang werd u gefolterd en vastgehouden, tot enkele hooggeplaatste leden van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog” u via hun invloed vrij konden krijgen. Nadat u vrijkwam probeerde u een stil bestaan te leiden. U bleef wel in Shali wonen en bleef ook voorzitter van de organisatie.

In 2018 pleegden enkele jongeren een aanslag in Shali. Uw zonen trainden in een worstelclub, samen met één van deze jongens. Na de aanslag werden uw zonen opgepakt door de politie. Ze kwamen meteen weer vrij en werden opgedragen om hun arrestatie geheim te houden. U zou hierover dan ook pas na uw huidige asielproblemen voor het eerst iets vernemen.

Op 15 juli 2019 vond een gewone bijeenkomst plaats van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog”. Verschillende leden uitten hun ongenoegen over het feit dat de financiële steun die door Moskou aan uw organisatie werd toegekend, in de praktijk in de zakken verdween van de Tsjetsjeense overheid. U ging akkoord om een brief te schrijven naar het hoofd van de republiek om dit probleem aan te kaarten, en indien deze niet reageerde, naar Moskou. De volgende dag, op 16 juli 2019, vielen politieagent 's ochtends vroeg opnieuw uw huis binnen. U werd mishandeld, net als uw vrouw en zonen. Daarna nam men u en uw zonen mee naar het politiekantoor van Shali. In het politiekantoor werd u van uw zonen gescheiden. De politiechef wilde dat u bekende familie te zijn van Akhmed Zakayev (leider van de Tsjetsjeense onafhankelijke republiek en momenteel politiek vluchteling in het Verenigd Koninkrijk). U kreeg verschillende opties om valse bekentenissen af te leggen, dewelke u initieel weigerde. Hierna werd u zo hard mishandeld dat u het bewustzijn verloor. Toen u weer bijkwam bood u aan akkoord te gaan om valse bekentenissen af te leggen, in ruil voor de vrijlating van uw zonen. Uw zonen werden 's avonds weer vrijgelaten. De politiechef van Shali moest naar Moskou voor een promotie. U werd ondertussen nog altijd vastgehouden. Op 22 juli 2019 vernam u dat de politiechef omkwam in een auto-ongeval op weg naar huis. U benaderde een rechercheur en betaalde hem 3 miljoen roebel in ruil voor uw vrijlating. Op 24 juli 2019 werd u vrijgelaten. U ging naar uw vrouw en zonen die ondertussen in Dagestan ondergedoken leefden.

Op 29 september 2019 vertrok u samen met uw twee zonen vanuit Dagestan naar Moskou, en van daaruit naar Brest. U ondernam verschillende pogingen om vanuit Brest met de trein naar Polen te gaan. In Polen werd u verplicht een verzoek in te dienen tot internationale bescherming. Al snel werd u daar echter gevonden door het Tsjetsjeense regime en dus besloot u verder te reizen naar België. Onderweg kreeg uw smokkelaar autopech, waardoor u gedwongen was asiel aan te vragen in Duitsland. Daar dreigde men u via de Dublinprocedure terug te sturen naar Polen, dus reisde u verder naar België, alwaar u aankwam op 3 februari 2020 en een verzoek tot internationale bescherming indiende samen met uw zonen op 5 februari 2020.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende kopieën neer: uw binnenlandse paspoorten, een bewijs van de afgifte van uw binnenlandse paspoorten aan de Duitse asielautoriteiten, een bewijs van de afgifte van uw internationale paspoorten aan de Poolse asielautoriteiten, een badge van uw voorzitterschap van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog”, uw huwelijksakte, een attest dat u verblijf in het opvangcentrum in België bevestigt, psychologische verslagen van u en uw zonen, en een neurologisch verslag over uzelf.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de psychologische attesten en het neurologisch verslag dat u neerlegt blijkt immers dat u depressief bent en hiervoor ook medicatie neemt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar uw gezondheidstoestand. U gaf hierbij te kennen dat u het interview kon afleggen (CGVS p.3). Verder werd u gewezen op de mogelijkheid om op ieder moment pauze te nemen (CGVS p.3), en werd u alle ruimte gegeven om op uw eigen tempo te vertellen (CGVS p.11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico

zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vreest om bij terugkeer naar de Russische Federatie opgepakt te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten en vervolgd te worden. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel om de volgende redenen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u reeds in 2013 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische asielautoriteiten nadat u uw land van herkomst was ontvlucht, en dit om bijna exact dezelfde reden als uw huidige verzoek tot internationale bescherming. Toch besloot u opvallend genoeg om in maart 2014 afstand te doen van uw verzoek tot internationale bescherming en vrijwillig terug te keren naar Tsjetsjenië. U verklaart dit zelf door te stellen dat de Tsjetsjeense overheid na uw vertrek in 2014 uw oudste broer ontvoerde en hem slechts wou vrijlaten indien u zichzelf inleverde (CGVS p.4). Bij uw aankomst in Tsjetsjenië zou u ook meteen zijn opgepakt en twee weken lang gemarteld zijn (CGVS p.4). Uw oudste broer zou nooit meer zijn vrijgelaten en werd vermoedelijk vermoord (CGVS p.4). Er dient vastgesteld te worden dat er aan uw verklaringen voor de oorzaak van uw vrijwillige terugkeer in 2014 weinig geloof kan worden gehecht. Bij de DVZ verklaarde u immers in verband met uw oudste broer A. (...) – uw broer die reeds in 1985 gestorven is buiten beschouwing gelaten-, dat hij in 2014 overleed aan een natuurlijke dood (zie administratief dossier: Verklaring DVZ randnr. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beperkt u zich tot het louter ontkennen van uw initiële verklaringen (CGVS p.13), hetgeen uiteraard niet in staat is de tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien legt u geen enkel bewijsstuk neer dat erop wijst dat uw broer in die periode stierf, laat staan dat dit een gewelddadige dood was. Bijgevolg kunt u de oorzaak van uw vrijwillige terugkeer in 2014 niet aannemelijk maken. Het feit dat u in 2014 vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië is dan ook onverzoenbaar met uw bewering op dat moment een gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten te koesteren nadat u om meer financiële steun wou eisen voor uw vereniging. Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten uit uw eerste asielaanvraag. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas uit 2013 doet reeds een eerste belangrijke afbreuk aan uw algemene geloofwaardig en zet ook meteen uw huidige asielrelaas, dat zeer gelijkaardig is aan uw eerste asielrelaas, op losse schroeven.

Verder wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat u over verschillende zaken, die niet meteen een rechtstreeks verband houden met uw asielrelaas, niet de gehele waarheid schijnt te vertellen. Zo verklaart u geen andere kinderen te hebben dan uw twee zonen (CGVS p.7). Echter vertelde u bij de DVZ ook twee dochters te hebben die tot op heden nog steeds in de Russische Federatie zouden verblijven (zie administratief dossier: Verklaringen DVZ randnr.16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u toe ook twee dochters te hebben, maar beweert u eerder begrepen te hebben dat er alleen naar uw kinderen in België werd gevraagd (quod non) (CGVS p.13). Verder antwoordt u op de vraag of u al ooit eerder in een andere lidstaat van de Europese Unie asiel heeft aangevraagd: “nee, in 2013 heb ik hier al wel asiel aangevraagd.” (CGVS p.3) Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u zowel in Polen als in Duitsland asiel aanvroeg (zie administratief dossier: Eurodac Hit). Geconfronteerd met deze gegevens bevestigt u dat u inderdaad ook in Polen en Duitsland asiel aanvroeg (CGVS p.9-10). Bovenstaande volatiele verklaringen bevestigen de vaststelling dat u bepaalde gegevens moedwillig probeert achter te houden voor de Belgische asielautoriteiten, en doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er op gewezen te worden dat uw gedrag weinig logisch noch aannemelijk is in het licht van de door u beweerde vrees voor vervolging. De reden dat u in 2013 Tsjetsjenië verliet is immers bijna identiek aan de reden dat u in 2019 opnieuw vluchtte, meer bepaald kreeg u tweemaal problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten nadat u tijdens een vergadering van uw vereniging besloot om een brief te schrijven naar het hoofd van de republiek met de vraag om meer financiële middelen voor uw vereniging (CGVS 26/09/2013, p.7-8; CGVS p.11). Na uw vrijwillige terugkeer in 2014 zou u twee weken gemarteld zijn geweest door de autoriteiten (CGVS p.4). Desondanks besloot u echter na uw vrijlating om in Tsjetsjenië te blijven. Meer nog, u bleef zelfs voorzitter van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog” (CGVS p.15). Gevraagd waarom u, nadat u zulke ernstige problemen had gekend die rechtstreeks verband hielden met uw voorzitterschap, nog steeds voorzitter zou willen blijven, antwoordt u dat u nu eenmaal een principiële man bent en dat u door velen gekend bent in Afghanistan en Rusland (CGVS p.15-16). Deze uitleg is evenwel niet in staat te verantwoorden dat u na de vlucht uit uw land, na de vermeende ontvoering en moord op uw broer, en na uw eigen wekenlange martelingen, zou besluiten om gewoon uw leven in Tsjetsjenië en uw voorzitterschap van de organisatie verder te zetten. Nog minder aannemelijk is het feit dat u in 2019 opnieuw zou proberen om een brief te schrijven naar het hoofd van de republiek, en dit nadat u in het verleden net hierdoor zulke ernstige problemen zou hebben gekregen. Geconfronteerd met de onlogica van uw gedrag, antwoordt u dat het verschil met 2013 is dat in 2013 uzelf de initiatiefnemer was die meer hulp wilde eisen voor uw organisatie, terwijl in 2019 de roep om meer hulp afkomstig was van alle leden van uw organisatie (CGVS p.17). Bovendien verklaart u dat u tegen uw leden op voorhand gezegd heeft dat er gevolgen zouden zijn, maar dat uw leden geen andere uitweg zagen (CGVS p.17). Deze uitleg is uiteraard niet in staat te verklaren waarom

u in 2019 uzelf opnieuw op de voorgrond zou plaatsen door een brief te schrijven naar Ramzan Kadyrov of Vladimir Putin, terwijl u hierdoor in het verleden al ernstig vervolgd zou zijn. Uw gedrag is in het licht van de door u beweerde vrees dan ook van iedere logica gespeend. Het flagrante gebrek aan logica en voorzichtigheid in uw gedrag is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast is ook het gedrag van de Tsjetsjeense autoriteiten weinig aannemelijk. Ten eerste kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u tussen uw aanhouding in 2014 en 2019 enig duidelijk probleem zou hebben gekend met de autoriteiten (CGVS p.5-6). Uzelf wijst er op dat u zich in de periode heel erg op de achtergrond hield (CGVS p.5). Nochtans bleef u wel gewoon voorzitter van "de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog" in Shali. Het is dan ook weinig logisch dat de overheid u in 2013-14 zo ernstig zou vervolgen omwille van uw acties als voorzitter, en u daarna meer dan vijf jaar gewoon met rust zou laten en voorzitter zou laten zijn. Verder worden ook de acties van de politie tijdens uw aanhouding in 2019 getekend door een gebrek aan logica. Hun oogmerk zou zijn van u te willen verhinderen een brief te sturen naar het hoofd van de republiek, of nog erger, naar Moskou, waardoor bekend zou worden dat de fondsen bedoeld voor uw vereniging in de praktijk in de zakken van de Tsjetsjeense overheid terecht komen (CGVS p.17). Om deze doelstelling te bereiken, zouden de autoriteiten u verschillende misdrijven valselyk ten laste willen leggen (CGVS p.12; p.19). Vooral de politiechef wilde dat u zou bekennen een familielid te zijn van de bekende politieke vluchteling Akhmed Zakayev (CGVS p.19). Gevraagd waarom men zou beweren dat u familie bent van Akhmed Zakayev, antwoordt u dat de politiechef een soort cadeau wou doen aan Kadyrov door een familielid van Zakayev op te pakken (CGVS p.19). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat Kadyrov zou geloven dat een politiechef in Shali plots een familielid zou ontdekken van Akhmed Zakayev, dat in de afgelopen twintig jaar nooit ontdekt zou zijn door de Russische veiligheidsdiensten. Deze beschuldiging raakt dan ook kant noch wal, zeker indien men in het achterhoofd houdt dat deze nauwelijks verband houdt met de eigenlijke bedoeling van de Tsjetsjeense autoriteiten, met name u verhinderen een brief te sturen. Bijgevolg is ook het gedrag van de autoriteiten in uw asielrelaas weinig geloofwaardig.

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat de data van het verkrijgen van de internationale reispaspoorten van uw zonen wel erg toevallig zijn. Uit de Poolse documenten die u afgeeft, waarin bevestigd wordt dat uw internationale paspoorten werden ingehouden door de Poolse asielautoriteiten, staat dat de reispaspoorten van uw zonen werden uitgegeven op 30/05/2019 en 13/06/2019, oftewel respectievelijk anderhalve maand en één maand voor uw arrestatie (zie groene map: bewijs afgifte internationale paspoorten aan de Poolse asielautoriteiten). Volgens uzelf was er geen speciale reden waarom u op dat moment de internationale reispaspoorten van uw zonen aangevraagd heeft, maar heeft u ze gewoon verlengd omdat ze op dat moment vervallen waren (CGVS p.10). Echter bevestigt deze toevalligheid, rekening houdend met alle hierboven gedane vaststellingen, nog verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor zover u daarnaast opwerpt dat u ook een vrees koestert in hoofde van uw zonen, los van uw eigen problemen, doordat zij in 2018 zouden zijn opgepakt door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van beweerde banden met een minderjarige die in datzelfde jaar één van de aanslagplegers was van een aanslag in Shali, dient het volgende opgemerkt te worden. Ten eerste heeft u hierover nooit eerder iets verteld, niet bij de DVZ, en pas tegen het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p.19). Bovendien bent u omtrent deze gebeurtenissen ook opvallend vaag, met uitspraken zoals: "blijkbaar was de map voor hen ook al klaar" (CGVS p.19). De enige link die tussen uw zonen en de minderjarige aanslagpleger zou bestaan, zou zijn dat zij samen trainden in een worstelclub (CGVS p.19-20). U laat het echter na enig bewijs neer te leggen van uw zonen hun hobby of de link met de aanslagpleger. Daarenboven blijkt u niet eens de naam te kennen van de jonge aanslagpleger die met uw zonen trainde en waardoor uw zonen werden meegenomen door de politie (CGVS p.20). Gezien al het bovenstaande kan er dan ook geen ernstig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw zonen reeds in 2018 door de politie gearresteerd werden omwille van beweerde banden met een aanslag in Shali in 2018.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. De kopieën van uw binnenlandse paspoorten, een bewijs van de afgifte van uw binnenlandse paspoorten aan de Duitse asielautoriteiten, een bewijs van de afgifte van uw internationale paspoorten aan de Poolse asielautoriteiten, uw huwelijksakte, en een attest dat u verblijf in het opvangcentrum in België bevestigt, bewijzen allen uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De badge van uw voorzitterschap van "de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog" vormt een begin van bewijs van uw betrokkenheid bij deze organisatie. Echter impliceert dit geenszins dat u hierdoor ook problemen zou hebben gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten. De psychologische verslagen van u en uw zonen, en een neurologisch verslag over uzelf, beschrijven dat jullie alle drie lijden aan PTSD en een depressie, hetgeen zich uit in o.a. nachtmerries, een verlaagd zelfbeeld en angst. In de psychologische verslagen wordt uw asielrelaas zonder meer aangenomen. Echter zijn deze verslagen geenszins in staat uitsluitel te geven over de oorzaak van deze aandoeningen noch geeft het concreet aan dat uw

cognitieve functies dermate verstoord zijn dat u niet in staat zou zijn om uw asielmotieven uiteen te zetten, en hebben zij bijgevolg geen invloed op bovenstaande beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient gewezen te worden op het feit dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legt ook geen documenten neer die bovenstaande conclusie zouden kunnen weerleggen.

U vroeg een kopie aan van de notities van het persoonlijk onderhoud op 31 maart 2021, dewelke u diezelfde dag nog werd opgestuurd. Op 13 april 2021 ontving het Commissariaat-Generaal handgeschreven opmerkingen bij de notities. Deze opmerkingen bevatten geen bijkomende informatie die een ander licht op bovenstaande vaststellingen werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker puurt, in een in gebrekkig Nederlands opgesteld verzoekschrift, een enig middel uit de “schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding”.

Verzoeker betoogt vooreerst:

"De bestreden beslissing trek het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet in.

Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

De verzoekende partij voldoet nog nu aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:

(...)

Minstens voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980:

(...)"

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In dit kader, doet verzoeker vooreerst gelden:

"De raadsman van de verzoekende partij wil in de eerste plaats ook kritiek uiten op de methoden van de verzoekende partij sinds de hervatting van de hoorzittingen met de post COVID-19-maatregelen, waarbij duidelijk een instrumentalisering van haar regels is om de rechten van kwetsbaarder te ondermijnen. De laatste hoorzitting vond inderdaad plaats in het kader van "persoonlijke interviews na COVID-19" waarin de raadsman van de aanvrager moet aandringen op bijzonder "ontmenselijkende" omstandigheden in die zin dat alle sprekers in "plexiglazen dozen worden geplaatst en dat de aanvrager van internationale bescherming is degene die zichzelf "in het midden van deze dozen" bevindt, als een soort "kermisfenomeen".

Bovendien vergemakkelijken deze plexiglas ruiten absoluut geen tweewegcommunicatie, noch tussen "de verzoekende partij en de tolk", noch "tussen de tolk en de asielzoeker". Interpretatiefouten en / of misverstanden zijn er in overvloed van een dergelijke context. Het is duidelijk dat de aanvragende partij, die al verzwakt is, een mogelijke fout niet kan zien en nog minder beseft. Vanwege deze inadequate gehooromstandigheden, vanwege de post-COVID-19 gezondheidsmaatregelen, kan het daarom niet volledig worden uitgesloten dat de reacties van de verzoekende partij, die hebben geresulteerd in een negatieve reactie van het CGV, mogelijk niet te wijten zijn aan de context waarin deze laatste hoorzitting plaatsvond. Dit is de reden waarom de raadsman van de verzoekende partij oproept tot annulering van deze hoorzitting om deze opnieuw bijeen te roepen onder veel gunstiger voorwaarden en minder "ontmenselijkend" voor de verzoeker om internationale bescherming!"

Verzoeker geeft voorts een overzicht van de aangevoerde feiten en vrees en stelt, inzake zijn vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië in 2014:

"Toen de partij in 2013 om internationale bescherming vroeg in België, arresteerde het regime van Kadyrov zijn broer en stuurde hem een bericht waarin stond dat hij met zijn gezin naar Tsjetsjenië moest terugkeren. Zijn broer stierf als gevolg van de martelingen die ze hem hadden toegebracht, een van zijn broers werd erkend als politiek vluchteling in de Verenigde Staten. Bijgevolg kan de verzoekende partij de oorzaak van zijn vrijwillige terugkeer in 2014 aannemelijk maken. Het feit dat de verzoekende partij in 2014 vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië is dan verzoekenbaar met zijn bewering op dat moment een gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten te koesteren. Daarom kan er ernstig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten uit zijn eerste asielaanvraag."

Verzoeker verwijt verweerder verder dat er twee brieven worden vergeleken die niets met elkaar te maken hebben en betoogt:

"In 2013 heeft de verzoekende partij namelijk namens haar een brief geschreven en in 2019 hebben wij een verzamelbrief geschreven die wij niet hebben kunnen versturen. De beklaagde zet vraagtekens bij het feit dat de verzoekende partij na zijn vertrek voorzitter van de VZW is gebleven, maar dat dit eenvoudigweg te wijten is aan het feit dat hij was gekozen door de leden van de VZW. Vanaf zijn terugkeer tot 2019 werd hij bij zijn huis meerdere keren gecontroleerd door de politie, en hij leefde onder druk, hij mocht Tsjetsjenië niet eens verlaten om de bijeenkomsten bij te wonen van veteranen van de Afghaanse oorlog die eenmaal per jaar in Moskou plaatsvindt. De heer Z. (...) wil een correctie aanbrengen op de beslissing van het CGVS, ten eerste schreef hij in 2013 een brief aan president Poutine en in 2019, tijdens een vergadering van leden van een ASBL (veteraan gehandicapt door de

oorlog in Afghanistan), we hebben het protocol gevolgd om Kadyrov te verzoeken om de hulp die we verdienen, net als alle oorlogsgehandicapten, deze vergoeding is tussen de 1000 en 3000 roebel, dit geld wordt gegeven aan de veteranen van de oorlog in Afghanistan, en aan daar komt nog de maandelijkse toelage voor alle oorlogsgehandicapten bij. Ten tweede moest er een verlaging komen van de maandelijkse gemeenschappelijke lasten voor alle overlevenden van de oorlog, ook moest er hulp komen bij de inrichting van het huis, en als de veteraan geen vaste verblijfplaats had, was hij dat aan hem verschuldigd, worden verstrekt. Twee keer per jaar hebben alle veteranen recht op spabehandelingen, thermale baden en revalidatie in een aangepast centrum. Veteranen hebben eenmaal per jaar recht op een volledige medische keuring. Er is ook een vrijstelling voor bepaalde belastingheffingen. De leden van onze vzw hebben geen enkele hulp gekregen, maar we weten dat in andere delen van Rusland de veteranen de hulp krijgen die ze verdienen. We weten ook dat de begroting door Rusland naar Tsjetsjenië gaat, maar daar krijgen we geen hulp. Dit is de reden waarom alle leden van de VZW besloten een brief aan Kadyrov te schrijven waarin ze hem vroegen wat ze hun verschuldigd waren. De leden van de VZW vroegen me de brief in mijn naam te schrijven, maar ik weigerde omdat ik hier in 2013 het slachtoffer van was, en daarom weigerde ik in mijn naam te schrijven, en ik stelde voor om een collectieve brief te doen. Iedereen was het ermee eens, maar de brief werd nooit verzonden omdat ik en mijn kinderen die dag, rond 5 uur 's ochtends, werden gearresteerd. De ze uitleg is uiteraard in staat te verklaren waarom de verzoekende partij in 2019 zichzelf opnieuw op de voorgrond zou plaatsen door een brief te schrijven naar Vladimir Poutine (en niet Kadyrov Ramzan, het is belangrijk het verschil). Zijn gedrag in het licht van de uitleg is dan ook volkomen geloofwaardig en logisch."

Omtrent zijn kinderen, geeft verzoeker aan:

"Hij meldde ooit dat hij 4 kinderen had, aangezien hij er 2 had omdat hij dacht dat hem werd gevraagd hoeveel kinderen hij onder zijn hoede had, aangezien hij twee getrouwde dochters heeft die hun eigen leven leiden."

Verzoeker concludeert:

"Uit de bovenstaande vaststelling kan dan ook worden opgemaakt dat er in hun hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Vervolgens toetst verzoeker de door hem aangehaalde feiten en vrees aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève. In dit kader stelt hij onder meer:

"De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren."

Er kan niet worden getwijfeld aan zijn Tsjetsjeense herkomst vanuit Grozny. Het lot van de gedwongen teruggekeerde Tsjetsjeens en meer. Deze selectie van de meest typische gevallen van de gevolgen van uitzetting is gemaakt vanwege het toenemende aantal deportaties en uitleveringen van inwoners van de Noord-Kaukasus die asiel zoeken in Europa. In bijlage heet de verzoekende partij een verslag met een aantal geval van teruggekeerde Tsjetsjeense die lijden aan zware gevolgen in het gaval van teruggekeerde."

(...)

De verzoeker behoort tot een kwetsbare categorie voor zover hij zich duidelijk verzette tegen de Tsjetsjeense autoriteiten. Opgemerkt moet worden dat zelfs voor degenen die niet onmiddellijk werden aangehouden, het onmogelijk is om zich in een andere regio van Rusland te verschuilen, omdat de politie-instanties in de verschillende regio's in de regel nauw met elkaar verbonden zijn. Ze hebben geen alternatief om zich in een andere regio van Rusland te vestigen. In elke regio van Rusland wordt bij de eerste poging om zich te registreren onmiddellijk informatie over hen naar hun woonplaats gestuurd. Dat betekent dat ze niet legaal kunnen werken, een appartement huren, studeren."

Deze situatie leidt ertoe dat mensen, nadat ze (meestal in ruil voor smeergeld) hun paspoorten in de ene regio terug in orde hebben gebracht, onmiddellijk naar een andere regio moeten verhuizen om hun registratie te wijzigen en Rusland moeten verlaten op zoek naar asiel."

(...)

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (b) [wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980."

Deze vrees - die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS."

Verzoeker geeft verder een algemeen, theoretisch betoog omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader, geeft hij onder meer aan als volgt:

“De verwerende partij acht de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij enig risico zou lopen in het land van herkomst naar aanleiding van hun bloedwraak en trekt geen gevolg uit de documenten.

De verwerende partij faalt bij dergelijke conclusie kennelijk in haar samenwerkingsplicht en in haar plicht om na te gaan of er een vrees tot vervolging of tot schade bestaat in hoofde van de verwerende partij ingeval van terugkeer.

(...)

Op dezelfde wijze, stelt de verwerende partij zich evenmin de vraag over de behoefte aan “doeltreffende” en “niet tijdelijke” bescherming conform artikel 48/5§2 : “Bescherming (...) moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn.”

Vervolgens geeft verzoeker een aantal algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot de toepassing van het voordeel van de twijfel en voert hij aan:

“De CGVS heeft de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd en schendt dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 bestudeerd.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Aangezien het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak, schendt het Commissariaat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”

Verder gaat verzoeker in op de bewijswaarde van de neergelegde documenten. Hij doet dienaangaande gelden:

“Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de tegenpartij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekende partij, een Tsjetsjeense die behoort tot een familie waaraan de moeder was een familielid van de vader van de tegenwoordige president, Ramzan Kadyrov en een persoon die klaarblijkelijk een tegenstander van de methode van de autoriteiten van zijn land van herkomst. Uit het dossier blijkt niet dat het CGVS onderzocht heeft welke soort of marteling verzoeker heeft geleden tijdens dagen van zijn detenties en welke risico's dit kwetsbare profiel lopen, kern van verzoekende partij asielrelaas. Er is geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Bovendien heeft de verwerende partij geen tegenstrijdigheden tussen zijn verklaring gedurende al het tijdstip van de hele procedure en de verklaring zijn coherent en gelijk aan de documenten. Dus, Uw Raad moet rekening houden met deze documenten of de CGVS dwingen om zijn documenten te overwegen of om concreet uit te leggen hoe ze niet geloofwaardig zijn. Beweren, zoals de verdedigende partij, betekent dat het de verzoekende partij onmogelijk is om iets te bewijzen, omdat het ervan uitgaat dat alles vals is. Er is echter niets concreets en objectiefs om deze bevestiging te ondersteunen.

(...)

Het feit dat het CGVS het relaas van verzoeker niet geloofwaardig acht ontslaat haar niet van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied. Dit is vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

(...)

De verzoekende partij heeft neergelegd een aantal document die wordt in betwisting door het CGVS. Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich op het bovenvermelde punten die geen invloed heeft op de waarde van de documenten.

Met betrekking tot deze documenten, de raadsman van de verzoekende partij verwijst naar de nota van Nansen.”

Verzoeker geeft voorts een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hij vat vervolgens samen:

“Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft.

Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaarden) in het Frans stond in de nota van Nansen. (Zie Stuk 4)

Niettemin, dit rapport bewijst ook dat de rechtspraak is aan het veranderen.”

Verzoeker vestigt verder de nadruk op artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betoogt:

“De CGVS heeft dit beginsel geschonden, dat vereist dat rekening wordt gehouden met het feit dat een asielzoeker in het bijzonder al is vervolgd of ernstige schade heeft geleden als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees voor vervolging of vervolging van de verzoekende partij. Het reële risico op ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om te geloven dat deze vervolging of ernstige schade niet opnieuw zal gebeuren.

De woorden, de oproepingsbrief van 25/08/2018 en een medische attest van de vrouw leiden tot de conclusie dat het in dit geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, wat de toepassing van artikel 48/7 van het verdrag verklaart. Wet van 15 december 1980 (voorheen 57 / 7bis) (In deze zin: CEC nr. 89.553 van 11 oktober 2012). De Raadsman van verzoekende partij merk op dat de “OP” het niet nuttig achtte om alle nawerkingen van de verzoekende partij te hebben vermeld. Dit element is echter cruciaal om een mogelijke reproductie van deze feiten in de toekomst vast te stellen in geval van terugkeer naar de Rusland (Tsjetsjenië), zelfs als dit element door de beklagde is betwist.

De aangevoerde documenten door verzoekende partij leiden tot de conclusie dat verzoekster in het onderhavige geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, wat de toepassing van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 verklaart.

(...)

Daarom begaat het CGVS duidelijk een beoordelingsfout door deze elementen niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees van de verzoeker om opnieuw vervolgd te worden of nieuwe ernstige inbreuken te lijden.”

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vrees “op basis van een reëel risico van ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

In dit kader doet hij gelden:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster was geweigerd. Het gaat dus voorbij aan de reikwijdte van deze bepaling voor zover “ook marteling of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing ernstige schade oplevert.

Het geleden lichamelijke en geestelijke geweld ondergaat door verzoekende partij is ongetwijfeld de definitie van onmenselijke of vernederende behandeling “(artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 in de zin van de Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid;

Dat, in overeenstemming met de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van “subsidiaire bescherming” en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is; Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven;

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van “subsidiaire bescherming” en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt”.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te

vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een verslag van de Grazhdanskoye Sodeystvye, drie psychologische attesten en een nota van Nansen bij het verzoekschrift (bijlagen 2-4).

2.4. Bij aanvullende nota van 17 december 2021 legt verzoeker een attest neer waaruit blijkt dat hij sedert 15 december 2021 is gehospitaliseerd in de “*service PORTAIL – Salle 114 – sur le site du Petit Bourgogne*”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus, *in casu* en door de bestreden beslissing, die een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus behelst, zou (kunnen) zijn geschonden. Hoe deze bepaling te dezen geschonden zou kunnen zijn, kan verder geheel niet worden ingezien. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd, dient te worden aangenomen dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat en wordt deze passage verder buiten beschouwing gelaten.

3.2. Waar verzoeker het CGVS verwijt dat niet werd onderzocht “*of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied*” en zich beroept op de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat bepaalt dat het voormelde verdrag niet van toepassing is op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat opnieuw geheel niet door verzoeker wordt uitgewerkt en dat, gelet op verzoekers herkomst en de inhoud van de stukken van het dossier en de bestreden beslissing, geenszins kan worden ingezien hoe dit artikel *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd, dient te worden aangenomen dat ook deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat en wordt deze passage verder niet in aanmerking genomen.

3.3. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou (kunnen) zijn met machtsoverschrijding, wordt door verzoeker ook niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt, zoals reeds werd aangegeven, duidelijk dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen uit het dossier die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.6. Verzoeker kan in dit kader vooreerst in het geheel niet worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat verweerder zich, omwille van het gegeven dat zijn persoonlijk onderhoud zou zijn geschied achter plexiglas, te dezen en bij het motiveren van de bestreden beslissing niet vermocht te steunen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Dat, waarom of op welke wijze het loutere gegeven dat er tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud gebruik zou zijn gemaakt van plexiglas, dit in het kader van de heersende Covid-19 pandemie en om een mogelijke overdracht van het Covid-19 virus te voorkomen, tot gevolg zou hebben gehad dat verzoeker kwetsbaarder was en zelfs zou zijn 'ontmenselijkt', wordt door verzoeker in dit kader vooreerst op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan zulks bezwaarlijk ernstig worden genomen. Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker eveneens hoegenaamd niet aan en kan in het geheel niet ernstig worden genomen dat het gegeven dat er plexiglas zou zijn gebruikt teneinde het persoonlijk onderhoud op een veilige wijze te laten verlopen, zoals verzoeker boudweg poneert, zou kunnen worden gekaderd binnen een bewuste strategie vanwege verweerder *"om de rechten van kwetsbaarder te ondermijnen"*.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn louter algemene, blote, niet geconcretiseerde of nader uitgewerkte, ongefundeerde en puur hypothetische beweringen dat het gebruik van plexiglas een *"overvloed"* van *"Interpretatiefouten en/of misverstanden"* tot gevolg zou hebben en dat het daarom niet volledig kan worden uitgesloten *"dat de reacties van de verzoekende partij, die hebben geresulteerd in een negatieve reactie van het CGV, mogelijk niet te wijten zijn aan de context waarin deze laatste hoorzitting plaatsvond"*. Zo verzoeker wenst aan te tonen dat zich gedurende zijn persoonlijk onderhoud problemen zouden hebben voorgedaan in de vertaling en/of de communicatie, staat hem zulks vrij. Hij dient dit echter te toon aan de hand van concrete en overtuigende argumenten en elementen en kan hiertoe niet volstaan met zijn voormelde, louter algemene, blote, niet geconcretiseerde of nader uitgewerkte, ongefundeerde en puur hypothetische beweringen. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem aldaar bijstond ook maar enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Bovendien werd aan verzoeker bij de aanvang van dit onderhoud gevraagd of hij de tolk begreep en werd er verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen hij naliet te doen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.1-2). Daarenboven werd aan verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij de tolk goed had begrepen en of hij alle vragen goed had begrepen. Verzoeker gaf daarbij eenduidig aan van wel en stelde dat alles duidelijk was. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde aan het einde van het persoonlijk onderhoud verder enige opmerking inzake de vertaling of communicatie (*ibid.*, p.23). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud opvroeg en bekwam en dat hij vervolgens over slechts een deel van de inhoud van deze notities een aantal opmerkingen overmaakte aan het CGVS. Bijgevolg wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van deze notities en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud zou zijn aangetast door (mogelijke) problemen inzake de vertaling of communicatie.

3.7. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht verder te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de psychologische attesten en het neurologisch verslag dat u neerlegt blijkt immers dat u depressief bent en hiervoor ook medicatie neemt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar uw gezondheidstoestand. U gaf hierbij te kennen dat u het interview kon afleggen (CGVS p.3). Verder werd u gewezen op de mogelijkheid om op ieder moment pauze te nemen (CGVS p.3), en werd u alle ruimte gegeven om op uw eigen tempo te vertellen (CGVS p.11).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

De psychologische verslagen van u en uw zonen, en een neurologisch verslag over uzelf, beschrijven dat jullie alle drie lijden aan PTSD en een depressie, hetgeen zich uit in o.a. nachtmerries, een verlaagd zelfbeeld en angst. In de psychologische verslagen wordt uw asielrelaas zonder meer aangenomen. Echter zijn deze verslagen geenszins in staat uitsluitend te geven over de oorzaak van deze aandoeningen noch geeft het concreet aan dat uw cognitieve functies dermate verstoord zijn dat u niet in staat zou zijn om uw asielmotieven uiteen te zetten, en hebben zij bijgevolg geen invloed op bovenstaande beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet argument aan doch laat deze geheel ongemoeid. Wel legt verzoeker drie nieuwe psychologische attesten neer, allen daterend van 15 mei 2021 en een attest van opname in de geestelijke gezondheidszorg sedert 15 december 2021, dat zich beperkt tot de loutere mededeling dat verzoeker werd opgenomen doch niets concreet inhoudelijk vermeldt over de situatie van zijn geestelijke gezondheidstoestand. Eén van de psychologische attesten heeft betrekking op zijn persoon en twee daarvan hebben betrekking op zijn zonen.

Verzoeker kan met de loutere neerlegging van een nieuw psychologisch attest op zijn naam echter niet volstaan om aan te tonen dat hij ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit het nieuw door verzoeker neergelegde psychologische attest kan, net zoals uit de eerder door hem neergelegde attesten zoals opgenomen in het administratief dossier, verder andermaal niet worden afgeleid dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Vooreerst werd dit attest opgesteld door een psycholoog, en dus niet door een psychiater. Voorts werd het opgesteld in algemene en vage bewoordingen. Zo bevat dit attest, hoewel hierin gewag wordt gemaakt van een aantal symptomen in hoofde van verzoeker, geen officiële en sluitende diagnose. Eveneens blijkt uit dit attest dat het louter is gestoeld op een aantal gesprekken tussen de opsteller van dit attest en verzoeker en is het daarbij uitdrukkelijk en nadrukkelijk gebaseerd op de gezegden van verzoeker zelf. Nergens uit dit attest blijkt dat verzoekers gezegden op hun waarachtigheid werden onderzocht en/of dat verzoeker, met betrekking tot de hierin geattesteerde, verklaarde symptomen en problemen, werd onderworpen aan de nodige onderzoeken. Ook spreekt het attest zich niet *in concreto* uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker. Waar in het attest op algemene en hypothetische wijze wordt aangegeven dat verzoekers relaas bij het CGVS lacunes kan bevatten en weinig chronologisch kan zijn gelet op concentratieproblemen in zijner hoofde, dient, mede gelet op het voorgaande, aldus te worden opgemerkt dat hiermee bezwaarlijk kan worden volstaan om aan te tonen dat verzoekers vermeende concentratieproblemen een daadwerkelijke en ernstige invloed zouden hebben gehad op zijn vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in het attest wordt aan de hand van concrete elementen, argumenten of informatie, aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij rept in het verzoekschrift met geen woord over de voormelde motieven, over de inhoud van het nieuw neergelegde psychologische attest en over de mogelijke invloed van de hierin opgesomde elementen op (het verloop en de beoordeling van) zijn procedure internationale bescherming. Verzoeker toont in het geheel niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voorgehouden psychische problemen van

invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Bij het CGVS gaf verzoeker bovendien expliciet aan, wanneer er gevraagd werd of hij gezondheidsproblemen had die hem zouden kunnen hinderen tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud: *“Ik denk wel dat ik het interview kan afleggen”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3). Uit de inhoud van de betreffende stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dient daarenboven te worden herhaald dat verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud opvroeg en bekam en dat hij vervolgens over slechts een deel van de inhoud van deze notities een aantal opmerkingen overmaakte aan het CGVS. Bijgevolg wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van deze notities en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud zou zijn aangetast of gekleurd door psychische problemen.

In zoverre verzoeker middels een verwijzing naar het nieuw neergelegde psychologische attest op zijn naam, de twee nieuwe psychologische attesten op naam van zijn zonen en de reeds eerder bijgebrachte psychologische en medische attesten zou trachten te laten uitschijnen dat zijn zelfverklaarde problemen zouden stroken met de werkelijkheid, dient verder te worden opgemerkt dat zulke attesten geenszins een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Dat de betreffende attesten zijn gebaseerd op de gezegden van verzoeker en diens zonen, blijkt overigens duidelijk en nadrukkelijk uit de inhoud van deze stukken.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers verklaarde psychische problemen en deze in hoofde van zijn zonen nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze medische problemen in zijner hoofde en/of in hoofde van zijn zonen vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees voor vervolging ten aanzien van de aldaar aanwezige autoriteiten.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u reeds in 2013 een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische asielautoriteiten nadat u uw land van herkomst was ontvlucht, en dit om bijna exact dezelfde reden als uw huidige verzoek tot internationale bescherming. Toch besloot u opvallend genoeg om in maart 2014 afstand te doen van uw verzoek tot internationale bescherming en vrijwillig terug te keren naar Tsjetsjenië. U verklaart dit zelf door te stellen dat de Tsjetsjeense overheid na uw vertrek in 2014 uw oudste broer ontvoerde en hem slechts wou vrijlaten indien u zichzelf inleverde (CGVS p.4). Bij uw aankomst in Tsjetsjenië zou u ook meteen zijn opgepakt en twee weken lang gemarteld zijn (CGVS p.4). Uw oudste broer zou nooit meer zijn vrijgelaten en werd vermoedelijk vermoord (CGVS p.4). Er dient vastgesteld te worden dat er aan uw verklaringen voor de oorzaak van uw vrijwillige terugkeer in 2014 weinig geloof kan worden gehecht. Bij de DVZ verklaarde u immers in verband met uw oudste broer A. (...) – uw broer die reeds in 1985 gestorven is buiten beschouwing gelaten-, dat hij in 2014 overleed aan een natuurlijke dood (zie administratief dossier: Verklaring DVZ randnr. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beperkt u zich tot het louter ontkennen van uw initiële verklaringen (CGVS p.13), hetgeen uiteraard niet in staat is de tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien legt u geen enkel bewijsstuk neer dat erop wijst dat uw broer in die periode stierf, laat staan dat dit een gewelddadige dood was. Bijgevolg kunt u de oorzaak van uw vrijwillige terugkeer in 2014 niet aannemelijk maken. Het feit dat u in 2014 vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië is dan ook onverzoenbaar met uw bewering op dat moment een gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten te koesteren nadat u om meer financiële steun wou eisen voor uw vereniging. Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten uit uw eerste asielaanvraag. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas uit 2013 doet reeds een eerste belangrijke afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en zet ook meteen uw huidige asielrelaas, dat zeer gelijkaardig is aan uw eerste asielrelaas, op losse schroeven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent de oorzaak voor zijn terugkeer te herhalen en te bevestigen, doet hij namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Ten gevolge van zijn manifest tegenstrijdige verklaringen en het gebrek aan bewijzen omtrent (het gewelddadige karakter van) het overlijden van zijn broer, kan niet het minste geloof worden gehecht aan de verklaring die verzoeker bood voor zijn vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië in 2014. Derhalve is zijn vrijwillige terugkeer onverenigbaar met en doet deze op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die hij aanhaalde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dit werpt, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, eveneens een ernstige smet op zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als deze van de heden aangevoerde, met zijn eerder aangehaalde asielmotieven vergelijkbare, asielmotieven.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat hij kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn kinderen. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat u over verschillende zaken, die niet meteen een rechtstreeks verband houden met uw asielrelaas, niet de gehele waarheid schijnt te vertellen. Zo verklaart u geen andere kinderen te hebben dan uw twee zonen (CGVS p.7). Echter vertelde u bij de DVZ ook twee dochters te hebben die tot op heden nog steeds in de Russische Federatie zouden verblijven (zie administratief dossier: Verklaringen DVZ randnr.16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u toe ook twee dochters te hebben, maar beweert u eerder begrepen te hebben dat er alleen naar uw kinderen in België werd gevraagd (quod non) (CGVS p.13).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij opnieuw beweert dat hij de vraagstelling niet goed zou hebben begrepen en dat hij zou hebben gedacht dat hem enkel werd gevraagd hoeveel kinderen hij onder zijn hoede had, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins kan worden gevolgd. De vraagstelling geschiedde bij het CGVS immers in duidelijke bewoordingen en

verzoeker gaf er, dit geheel in strijd met zijn eerdere gezegden zoals afgelegd bij de DVZ, expliciet aan geen andere kinderen te hebben dan zijn twee zonen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Verder antwoordt u op de vraag of u al ooit eerder in een andere lidstaat van de Europese Unie asiel heeft aangevraagd: “nee, in 2013 heb ik hier al wel asiel aangevraagd.” (CGVS p.3) Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u zowel in Polen als in Duitsland asiel aanvraag (zie administratief dossier: Eurodac Hit). Geconfronteerd met deze gegevens bevestigt u dat u inderdaad ook in Polen en Duitsland asiel aanvraag (CGVS p.9-10). Bovenstaande volatiele verklaringen bevestigen de vaststelling dat u bepaalde gegevens moedwillig probeert achter te houden voor de Belgische asielautoriteiten, en doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden. Dat hij dermate leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde en zijn verzoeken om internationale bescherming in zowel Polen als Duitsland trachtte te verhullen, doet andermaal ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Voorts dient er op gewezen te worden dat uw gedrag weinig logisch noch aannemelijk is in het licht van de door u beweerde vrees voor vervolging. De reden dat u in 2013 Tsjetsjenië verliet is immers bijna identiek aan de reden dat u in 2019 opnieuw vluchtte, meer bepaald kreeg u tweemaal problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten nadat u tijdens een vergadering van uw vereniging besloot om een brief te schrijven naar het hoofd van de republiek met de vraag om meer financiële middelen voor uw vereniging (CGVS 26/09/2013, p.7-8; CGVS p.11). Na uw vrijwillige terugkeer in 2014 zou u twee weken gemarteld zijn geweest door de autoriteiten (CGVS p.4). Desondanks besloot u echter na uw vrijlating om in Tsjetsjenië te blijven. Meer nog, u bleef zelfs voorzitter van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog” (CGVS p.15). Gevraagd waarom u, nadat u zulke ernstige problemen had gekend die rechtstreeks verband hielden met uw voorzitterschap, nog steeds voorzitter zou willen blijven, antwoordt u dat u nu eenmaal een principiële man bent en dat u door velen gekend bent in Afghanistan en Rusland (CGVS p.15-16). Deze uitleg is evenwel niet in staat te verantwoorden dat u na de vlucht uit uw land, na de vermeende ontvoering en moord op uw broer, en na uw eigen wekenlange martelingen, zou besluiten om gewoon uw leven in Tsjetsjenië en uw voorzitterschap van de organisatie verder te zetten. Nog minder aannemelijk is het feit dat u in 2019 opnieuw zou proberen om een brief te schrijven naar het hoofd van de republiek, en dit nadat u in het verleden net hierdoor zulke ernstige problemen zou hebben gekregen. Geconfronteerd met de onlogica van uw gedrag, antwoordt u dat het verschil met 2013 is dat in 2013 uzelf de initiatiefnemer was die meer hulp wilde eisen voor uw organisatie, terwijl in 2019 de roep om meer hulp afkomstig was van alle leden van uw organisatie (CGVS p.17). Bovendien verklaart u dat u tegen uw leden op voorhand gezegd heeft dat er gevolgen zouden zijn, maar dat uw leden geen andere uitweg zagen (CGVS p.17). Deze uitleg is uiteraard niet in staat te verklaren waarom u in 2019 uzelf opnieuw op de voorgrond zou plaatsen door een brief te schrijven naar Ramzan Kadyrov of Vladimir Putin, terwijl u hierdoor in het verleden al ernstig vervolgd zou zijn. Uw gedrag is in het licht van de door u beweerde vrees dan ook van iedere logica gespeend. Het flagrante gebrek aan logica en voorzichtigheid in uw gedrag is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij, zo hij werkelijk twee weken lang zou zijn gemarteld omwille van een schrijven, in zijn hoedanigheid van voorzitter van zijn vereniging, gewoon in Tsjetsjenië zou zijn gebleven en zelfs zou zijn aangebleven als voorzitter van diezelfde vereniging, en dit louter omdat hij gekozen was door de leden van deze vereniging, ontbeert iedere geloofwaardigheid en mist iedere ernst. De verklaring die verzoeker hiervoor bood bij het CGVS kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, evenmin verantwoorden waarom hij na zijn eerdere vlucht uit het land, na de ontvoering en moord op zijn broer en na zelf wekenlang te zijn gemarteld, zou hebben gesloten gewoon zijn leven in Tsjetsjenië voort te zetten en aan te blijven als voorzitter van zijn vereniging. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeker vervolgens, enkele jaren later, zichzelf en zijn vereniging opnieuw in de negatieve aandacht zou hebben willen plaatsen van de in zijn land en regio van herkomst aanwezige autoriteiten door zich bereid te tonen een brief op te stellen, in deze brief aan te kaarten dat de fondsen afkomstig van Moskou en bestemd voor zijn vereniging door de Tsjetsjeense autoriteiten werden verduisterd en deze brief te richten aan de Tsjetsjeense president Kadyrov. Zulks is ook wanneer het de bedoeling was dat deze brief zou uitgaan van alle leden van zijn vereniging manifest onaannemelijk.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarnaast is ook het gedrag van de Tsjetsjeense autoriteiten weinig aannemelijk. Ten eerste kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u tussen uw aanhouding in 2014 en 2019 enig duidelijk probleem zou hebben gekend met de autoriteiten (CGVS p.5-6). Uzelf wijst er op dat u zich in de periode heel erg op de achtergrond hield (CGVS p.5). Nochtans bleef u wel gewoon voorzitter van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog” in Shali. Het is dan ook weinig logisch dat de overheid u in 2013-14 zo ernstig zou vervolgen omwille van uw acties als voorzitter, en u daarna meer dan vijf jaar gewoon met rust zou laten en voorzitter zou laten zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij heden voorhoudt dat hij weldegelijk onder druk leefde, dat zijn huis na zijn terugkeer meermaals werd gecontroleerd en dat hij Tsjetsjenië niet mocht verlaten, dient immers te worden opgemerkt dat hij deze feiten eerder niet aanhaalde. Dat hij heden, na te zijn geconfronteerd met de voormelde motieven, plots beweert dat hij al die jaren wel in de negatieve aandacht stond van de Tsjetsjeense autoriteiten, mist dan ook iedere ernst en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder worden ook de acties van de politie tijdens uw aanhouding in 2019 getekend door een gebrek aan logica. Hun oogmerk zou zijn van u te willen verhinderen een brief te sturen naar het hoofd van de republiek, of nog erger, naar Moskou, waardoor bekend zou worden dat de fondsen bedoeld voor uw vereniging in de praktijk in de zakken van de Tsjetsjeense overheid terecht komen (CGVS p.17). Om deze doelstelling te bereiken, zouden de autoriteiten u verschillende misdrijven valselijk ten laste willen leggen (CGVS p.12; p.19). Vooral de politiechef wilde dat u zou bekennen een familielid te zijn van de bekende politieke vluchteling Akhmed Zakayev (CGVS p.19). Gevraagd waarom men zou beweren dat u familie bent van Akhmed Zakayev, antwoordt u dat de politiechef een soort cadeau wou doen aan Kadyrov door een familielid van Zakayev op te pakken (CGVS p.19). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat Kadyrov zou geloven dat een politiechef in Shali plots een familielid zou ontdekken van Akhmed Zakayev, dat in de afgelopen twintig jaar nooit ontdekt zou zijn door de Russische veiligheidsdiensten. Deze beschuldiging raakt dan ook kant noch wal, zeker indien men in het achterhoofd houdt dat deze nauwelijks verband houdt met de eigenlijke bedoeling van de Tsjetsjeense autoriteiten, met name u verhinderen een brief te sturen. Bijgevolg is ook het gedrag van de autoriteiten in uw asielrelaas weinig geloofwaardig.

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat de data van het verkrijgen van de internationale reispaspoorten van uw zonen wel erg toevallig zijn. Uit de Poolse documenten die u afgeeft, waarin bevestigd wordt dat uw internationale paspoorten werden ingehouden door de Poolse asielautoriteiten, staat dat de reispaspoorten van uw zonen werden uitgegeven op 30/05/2019 en 13/06/2019, oftewel respectievelijk anderhalve maand en één maand voor uw arrestatie (zie groene map: bewijs afgifte internationale paspoorten aan de Poolse asielautoriteiten). Volgens uzelf was er geen speciale reden waarom u op dat moment de internationale reispaspoorten van uw zonen aangevraagd heeft, maar heeft u ze gewoon verlengd omdat ze op dat moment vervallen waren (CGVS p.10). Echter bevestigt deze toevalligheid, rekening houdend met alle hierboven gedane vaststellingen, nog verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel onverlet laat, onverminderd gelden.

Verzoeker vecht de bestreden beslissing ook niet aan, doch laat deze geheel ongemoeid, waar gemotiveerd wordt:

“Voor zover u daarnaast opwerpt dat u ook een vrees koestert in hoofde van uw zonen, los van uw eigen problemen, doordat zij in 2018 zouden zijn opgepakt door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van beweerde banden met een minderjarige die in datzelfde jaar één van de aanslagplegers was van een aanslag in Shali, dient het volgende opgemerkt te worden. Ten eerste heeft u hierover nooit eerder iets verteld, niet bij de DVZ, en pas tegen het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p.19). Bovendien bent u omtrent deze gebeurtenissen ook opvallend vaag, met uitspraken zoals: “blijkbaar was de map voor hen ook al klaar” (CGVS p.19). De enige link die tussen uw zonen en de minderjarige aanslagpleger zou bestaan, zou zijn dat zij samen trainden in een worstelclub (CGVS p.19-20). U laat het echter na enig bewijs neer te leggen van uw zonen hun hobby of de link met de aanslagpleger. Daarenboven blijkt u niet eens de naam te kennen van de jonge aanslagpleger die met uw zonen trainde en waardoor uw zonen werden meegenomen door de politie (CGVS p.20). Gezien al het bovenstaande kan er dan ook geen ernstig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw zonen reeds in 2018 door de politie gearresteerd werden omwille van beweerde banden met een aanslag in Shali in 2018.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze volledig ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en vrees voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“U vroeg een kopie aan van de notities van het persoonlijk onderhoud op 31 maart 2021, dewelke u diezelfde dag nog werd opgestuurd. Op 13 april 2021 ontving het Commissariaat-Generaal handgeschreven opmerkingen bij de notities. Deze opmerkingen bevatten geen bijkomende informatie die een ander licht op bovenstaande vaststellingen werpen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

De benevens de reeds hoger besproken, in de map ‘documenten’ in het administratief dossier opgenomen documenten en stukken, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen luiden als volgt:

“De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. De kopieën van uw binnenlandse paspoorten, een bewijs van de afgifte van uw binnenlandse paspoorten aan de Duitse asielautoriteiten, een bewijs van de afgifte van uw internationale paspoorten aan de Poolse asielautoriteiten, uw huwelijksakte, en een attest dat u verblijf in het opvangcentrum in België bevestigt, bewijzen allen uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De badge van uw voorzitterschap van “de organisatie voor invalide veteranen uit de Afghaanse oorlog” vormt een begin van bewijs van uw betrokkenheid bij deze organisatie. Echter impliceert dit geenszins dat u hierdoor ook problemen zou hebben gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hoe verzoeker aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen met zijn algemene betoog, onder meer aan de hand van de nota van Nansen, inzake het onderzoek, de analyse en de (bewijs)waarde van documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming en met zijn uiteenzetting inzake het feit dat verweerder moet uitleggen waarom documenten niet geloofwaardig zijn en er niet zomaar vanuit mag gaan dat alles vals is, kan namelijk geenszins worden ingezien. Verweerder motiveert *in casu* immers niet dat de voormelde documenten ongeloofwaardig of vals zouden zijn of dat hieraan bewijswaarde moet worden onzegd. Wel stelt verweerder, en dit geheel terecht, vast dat de inhoud van deze stukken niet vermag aan te tonen dat verzoekers problemen zouden stoken met de werkelijkheid en geen afbreuk kan doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Het stuk dat verzoeker benevens de reeds hoger besproken psychologische attesten en de hoger besproken nota van Nansen bij het verzoekschrift voegt, is evenmin van zulke aard dat dit afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande. Dit betreft immers louter algemene informatie, uitgaande van Svetlana Gannushkina. Nergens in deze informatie wordt verzoeker genoemd. In dit stuk wordt slechts een lijst verstrekt van een negental personen die in 2018, 2019, 2020 en 2021 gedwongen werden gedeporteerd naar Tsjetsjenië en van de problemen die deze personen daarbij ondervonden. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat verzoeker vooreerst hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden ook hij gedwongen zou riskeren te worden gedeporteerd naar zijn land en regio van herkomst. Verder kan uit deze informatie en de (slechts) negen hierin aangehaalde gevallen, gespreid over een periode van vier jaren, geenszins worden afgeleid dat eenieder die gedwongen wordt gedeporteerd naar Tsjetsjenië met zulke problemen zou riskeren te worden geconfronteerd; laat staan dat zulks zo zou zijn in het geval van een vrijwillige terugkeer. Deze louter algemene informatie kan derhalve in het geheel niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast gewag maakt van een *“oproepingsbrief van 25/08/2018 en een medische attest van de vrouw”*, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien en door verzoeker niet nader wordt geduïd op welke documenten verzoeker precies doelt. Dergelijke stukken werden door verzoeker immers eerder niet neergelegd en worden evenmin bij het verzoekschrift gevoegd. Dient aldus te worden besloten dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat. Derhalve wordt deze voor het overige niet in aanmerking genomen.

Hetzelfde dient te worden besloten waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat verweerder zou hebben geoordeeld dat *“de verzoekende partij niet aantoon dat zij enig risico zou lopen in het land van herkomst naar aanleiding van hun bloedwraak”*, alsmede waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden *“met het profiel van verzoekende partij, een Tsjetsjeense die behoort tot een familie waaraan de moeder was een familielid van de vader van de tegenwoordige president, Ramzan Kadyrov”*. Ook deze passages vinden niet de minste steun in het administratief dossier, hebben kennelijk geen betrekking op de persoon of het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en werden klaarblijkelijk in het verzoekschrift opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat. Derhalve worden deze voor het overige buiten beschouwing gelaten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of, zoals *in casu*, gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient gewezen te worden op het feit dat op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u

specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legt ook geen documenten neer die bovenstaande conclusie zouden kunnen weerleggen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Evenmin reikt hij enig begin van informatie aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie of een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde, op deze landeninformatie gesteunde motieven. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind en toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT